

РЕШЕНИЕ

№ 3778

гр. София, 08.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.05.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Геновева Йончева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2568** по описа за **2023** година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 30.12.2022г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 122-ри състав по НАХД № 19173/2019г. е отменено Наказателно постановление /НП/ № 468102-F504898/09.10.2019г., издадено от директора на ТД на НАП – С., с което на „КАТАРЖИНА ЕСТЕЙТ“ ЕООД на основание чл.83 ЗАНН вр. чл.180, ал.1 от Закона за данъка върху добавената стойност /ЗДДС/ е наложено административно наказание “Имуществена санкция“ в размер на 6158,59 лева за нарушение на чл.176в, ал.5, т.3 вр. ал.1, т.3 ЗДДС.

Решението е обжалвано от административнонаказващия орган като с доводи за неправилно приложение на материалния закон се моли за отмяната му и вместо това да бъде потвърдено процесното НП като законосъобразно издадено. Изложените съображения са за неправилност на извода на решаващия съд, че дружеството не е извършило вмененото му нарушение, поради това, че попада в обхвата на изключенията по чл.176в, ал.13 ЗДДС. посочената разпоредба според него се прилага при кумулативното наличие на три предпоставки – лицето да е регистрирано като земеделски производител с актуално заверена от ОДЗ земеделска карта, да извършва зареждане с течни горива на превозни средства, машини и друга техника,

регистрирана по Закона за регистрация и контрол на земеделската и горска техника, течните горива, освободени за потребление по чл.20, ал.2, т.1 ЗАДС да са предназначени за собствено потребление. В процесния случай лицето не отговаряло на два от посочените критерии, съответно за него възникнало задължението за предоставяне на обезпечение.

В съдебно заседание изложеното в касационната жалба и направеното с нея искане се поддържат чрез юр.Г., който претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касационното оспорване чрез адв.П. в съдебно заседание, моли за отхвърлянето на жалбата като мотивира, че наличното при ответника гориво за м.октомври 2018г. е на стойност 30 000 лева, от които 25 000 лева е потребено за лични нужди и само остатъкът от 5000 лева е насочен към трети лица, но тази стойност не попада в чл.174 ЗДДС, тъй като количеството не надвишава 25 000 лева. Претендира присъждането на разноски по представен списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е прието за установено от фактическа страна следното:

Санкционираното дружество е с основен предмет на дейност винопроизводство и гроздопроизводство и от 26.02.2013г. е регистриран земеделски производител, като притежава надлежно заверена карта за 2019г.

На дружеството била извършена проверка по чл.176в ЗДДС в информационната система за контрол на горивата. Въз основа на извършената проверка в информационния масив на НАП и представени от дружеството документи било установено, че през данъчния период от 01.10.2018г. до 31.10.2018г. дружеството закупило течни горива, освободени за потребление по смисъла на чл.20, ал.2, т.1 ЗАДС в общ размер на данъчната основа 30 792,93 лева и ДДС в размер на 6158,59 лева. Течните горива били закупени от склад на „Инса ойл“ ЕООД като били издадени съответните фактури. Количеството от 14 817 литра от закупеното през м.октомври 2018г. гориво на обща стойност 25 004,58 лева било предназначено и използвано за собствени нужди, а с останалата част в размер на 3230 литра гориво на обща стойност 5788,35 без ДДС били извършени последващи продажби.

Въз основа на тези фактически установявания срещу дружеството бил съставен АУАН за нарушение на чл.176в, ал.5, т.3 вр. чл.176в, ал.1, т.3 ЗДДС и въз основа на него издадено процесното НП.

Същото решаващият съд приел за незаконосъобразно тъй като дружеството попада сред изключенията по чл.176в, ал.13 ЗДДС.

Решението е правилно.

Разпоредбата на чл.176в, ал.1, т.3 ЗДДС предвижда, че всяко данъчно задължено лице е длъжно да предостави обезпечение в пари, в държавни ценни книжа или в безусловна и неотменяема банкова гаранция за срок една година пред компетентната

териториална дирекция на Националната агенция за приходите, когато за текущия данъчен период получи течни горива, освободени за потребление по чл.20, ал.2, т.1 от Закона за акцизите и данъчните складове, с обща стойност на данъчните им основи над 25 000 лв., ако не е възникнало основание за обезпечение на друго основание.

Освобождаване за потребление, според разпоредбата на чл.20, ал.2, т.1 ЗАДС, е извеждането на акцизни стоки от данъчен склад, освен когато при условията и по реда на този закон от момента на извеждането стоките се движат под режим отложено плащане на акциз.

Според чл.176в, ал.5, т.3 ЗДДС, посочена за нарушена в АУАН и НП, обезпечението по ал.1 се предоставя в тридневен срок преди датата на освобождаване на течни горива за потребление по чл.20, ал.2, т.1 от Закона за акцизите и данъчните складове, с чиято стойност се надвишават 25 000 лв.

Изключение от посоченото правило е регламентирано в чл.176в, ал.13 ЗДДС – според него регистриран земеделски производител, който извършва зареждане с течни горива на превозни средства, машини, съоръжения или друга техника, регистрирана по Закона за регистрация и контрол на земеделската и горската техника, или бюджетна организация, когато осъществяват вътреобщностно придобиване на течни горива или получават течни горива, освободени за потребление по чл.20, ал.2, т.1 ЗАДС, предназначени за собствено потребление, се освобождават от задължението за предоставяне на обезпечение.

Както се посочи по-горе, санкционираното дружество е регистриран земеделски производител и притежава заверена за 2019г. земеделска карта. Установено е също, че е закупило горива на стойност 30 792,93 лева, от които гориво в размер на 14 817 литра на обща стойност 25 004,58 лева е използвано за собствени нужди – за отопление на бутилков цех и производствени нужди и отопление на винарска изба и производствени нужди. Остатъкът от горивото на стойност 5788,35 лева без ДДС бил използван за извършване на последващи продажби. Както правилно е посочил районният съд нормата на чл.176в, ал.1, т.3 ЗДДС предвижда внасяне на обезпечение за горива на стойност над 25 000 лева. Съответно с оглед установеното количество и неговата стойност, използван за последващи продажби не поражда задължение за санкционираното дружество за внасяне на обезпечение, съответно не е налице твърдяното нарушение по чл.176в, ал.5, т.3 вр. ал.1, т.3 ЗДДС.

Като е достигнал до този извод решаващият съд е постановил акта си при правилно приложение на материалния закон, с оглед което не е осъществено основанието за отмяна на обжалваното решение, сочено в касационната жалба. Предвид това и при липсата на установени пороци на решението, за които касационната инстанция следи служебно, обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

Отделно от това съдът констатира, че е изтекла абсолютната давност за административнонаказателно преследване. Отговорността на дружеството е ангажирана за това, че е извършило вмененото му с АУАН и НП административно нарушение на 13.10.2018г. Препращащата норма на чл.11 ЗАНН предвижда, че по „въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в този закон не се предвижда друго”. Безспорно давността, изключваща наказателното преследване е обстоятелство, изключващо отговорността, доколкото я погасява. Изричните разпоредби на ЗАНН по въпросите за давността не уреждат абсолютната давност като максимално възможна продължителност на

административнонаказателното производство - чл.34 урежда сроковете за започване на административнонаказателното производство, съответно за издаване на НП след съставянето на АУАН, а чл.82 давността за изпълнение на наложеното административно наказание с влязъл в сила и подлежащ на изпълнение акт. Следователно, в ЗАНН е налице непълнота, която се преодолява чрез субсидиарното прилагане на разпоредбите на общата част на НК на основание препращащата норма на чл.11 ЗАНН. Съгласно чл.80, ал.1, т.5 НК, наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години, който срок според разпоредбата на чл.80, ал.3 НК започва да тече от довършване на деянието. Съгласно чл.81, ал.3 НК „Независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член“ т.е. срока по чл.80, ал.1. Това означава, че абсолютната давност от четири години и шест месеца - чл.81, ал.3, вр. чл.80, ал.1, т.5 НК, е изтекла на 13.04.2023г.

При този изход на спора претенцията на касатора за присъждане на разноси е основателна. Такива са доказани в размер на 700 лева за заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 06.04.2023г. С оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото и разпоредбата на чл.18, ал.2 вр. чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съдът намира за основателно възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, направено в касационната жалба и счита, че същото следва да бъде присъдено в минималния предвиден размер, а именно 400 лева. Водим от горното, Административен съд София-град, IX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 30.12.2022г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 122-ри състав по НАХД № 19173/2019г.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „КАТАРЖИНА ЕСТЕЙТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], сумата в размер на 400 лева, представляваща разноси по производството.

ПРЕКРАТЯВА съдебното административнонаказателно производство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.